

Koro Çalışması / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar

написано kitapcy | 22 января, 2025

Koro Çalışması / dedektif hikaye Hikaye: KORO ÇALIŞMASI

“Adım Mahfi ve ben bir alkoliğim” diye giriyorum konuya. Takma bir isim ve trajik bir hayat hikâyesi uydurarak katıldığım ilk Adsız Alkolikler toplantısındaki on altı kişilik gruba kendimi tanıtırken öyle dokunaklı bir bağımlılık hikâyesi sunuyorum ki konuşmamı bitirdiğimde beni çılgınca alkışlıyorlar. “Helâl!” diye bağırıyor elli beş yaşlarındaki şişman alkolik. Adam yarı-deli eski bir kasap ve –anladığım kadarıyla– gruptaki kadınlar fena halde korkuyorlar ondan.

Öğütler veriyor. “Tiryakilikten kurtulma kararını bu kadar erken yaşta almak önemli bir meziyettir” diyor iki taşın arasında. “Keşke biz de alkolik olduğumuzu vakitlice kabullenebilseydik.”

Çocuksu görüntüm karşıma ilk kez bir avantaj olarak çıkıyor. İşin aslı, kolejden mezun olup da komiser yardımcısı rütbesiyle göreve başlayan benim gibi genç bir mektepli Şube’deki kaşar polislerle mizah malzemesi olur, muhallebi çocuğu muamelesi görüp horlanırsınız. Kader kısmet... Gerçi şimdi artık kimseye aldırış etmiyorum; kariyerimde sıçrama yaratacak gerçek bir vakayı çözmek üzere, otuzlu yaşlarının başlarında, uzun boylu, parlak siyah saçlı, büyük gözlü, hafif çıkık çeneli ve kemerli burunlu genç bir kadının peşindeyim. 0 yüzden buradayım.

Aylin Demir’in kaybolmasının az öncesinde onu bu meçhul kadınla birlikte Şişli’de bir caddede yürürken gören bir tanık ortaya çıkmış ve bizimkiler tarafından sorgulanan bu tanığın ifadesi temel alınarak bir robot resim çizilmişti. Kayıp avukattan tam sekiz gündür tık yok. Kaybolduğu günün ertesinde başlatılıp teknik takibe alınan cep telefonunda ve sosyal medya hesaplarında hiçbir hareket gözlenmedi. Kadın hakları

savunucusu ünlü avukat kayıp mıydı, yoksa cinayete mi kurban gitmişti? Bunu dahi bilmiyorduk. Ortadan kaybolduğu 13 Ekim gecesinde, oturduğu apartman dairesinde bulduğumuz dizüstü bilgisayarının altından çıkan bir not –‘koro çalışması 13 çarşamba’ yazısı– konuyu daha derin araştırmaya sevk etmişti beni. Bu not basit bir karalamadan ibaret değil, bundan eminim.

Onun bir orkestra ya da koroyla bağlantısı bulunmadığını, gençliğinden beri başa çıkamadığı bir alkolizm sorunu olduğunu keşfetmiştim. Bağımlılığın üstesinden gelebilmek için her çarşamba akşamı Nişantaşı’ndaki bir hastanenin kafeteryasında düzenlenen grup terapisine katılıyordu. ‘Koro çalışması’ dediği şey onun buradaki arkadaşlarından biriyle paylaştığı şifreli bir terimdi yalnızca.

Grupta sıra tekrar bana geldiğinde, gruba hitaben evli olduğumu ve aralarına katılabilmek için karıma mazeret uydurduğumu anlatıyorum. “Hobi olarak müzikle ilgiliyim” diye bir şeyler atıyorum kafadan. “Koro çalışması için buradayım.” Gevezelikmiş gibi söylediğim bu cümleyle gruptakilerin vereceği –ya da belki vermeyeceği– tepkinin tespiti amaçlıyorum. ‘Koro çalışması’ vurgusu şüpheli hatunların yüzünde en küçük bir reaksiyona yol açmıyor, ama erkek katılımcılardan birinin tek kaşı havaya kalkıyor, yüz ifadesi, bakışları değişiyor.

Dinlenme molası verilince, alkol ve madde bağımlısıyken tövbe edip içmeyi bırakan grup üyesi Ulaş yanıma yanaşıyor. Havadan sudan lâfa giriyor. Bir iki şakalaşmadan sonra, “Nerelisin sen Mahfi?” diye soruyor. “Karadenizli gibisin, ama emin olamadım, dilin hiç çalmıyor.”

Bu gelişme güzel işte... Arkadaşlık kurmaya çalışıyor ve benim de oradakiler hakkında bilgiye ihtiyacım var. Her bireye ayrı tahsis edilen danışmandan başkasıyla özel ilişki kurmak yasaktır Tahminime göre, Aylin Demir bu yasağı ihlâl etmiş ve grubun içinden biriyle –robot resmi çizilen kadınla– gizli ve yakın bir ilişki kurmuştu. “Selanik göçmeniymiş bizimkiler” diyorum. “Karadenizli değilim, ya sen nerelisin?”

“Ben Karslıyım” diyor.

Ne iş yaptığımı ve kimin vasıtasıyla oraya gelmiş olduğumu soruyor. İşimle ilgili uydurma bir hikâye yazmıştım gruba. Sular İdaresi'nde memur olduğumu tekrarlıyorum. Diğer sorusununsa geçiştiriyorum. "Bunu çıkışta konuşuruz istersen" diyorum kulağına. "Doktor Bey'in şüphesini çekmeyelim."

Seansın ikinci bölümünü, bağımlılıktan kurtulup ödüle lâyık görülenlerin konuşmalarını dinleyerek geçiriyoruz. Milletle vedalaşmaya hazırlanırken bir kez daha yanıma yaklaşıyor. "Acil kapısının karşısındaki sokak içinde buluşalım" diye mırıldanıyor. "Ben önden çıkıyorum."

Biraz daha oyalanıp acil servis kapısından çıktığımda, karşı sokağın köşesinde gölgesini görüyorum. Zayıf, ortadan biraz kısa boylu, esmer, kısa saçlı, yirmilerinin sonunda Ulaş. Yanına gidiyorum hemen. Bizi gören olur diye ara sokaktan aşağıya devam ediyoruz. Karşılıklı soru-cevaplar sürerken, Aylin Demir adını ilk kez orada zikrediyorum. "Nişantaşı Adsız Alkolikler grubunu bana o tavsiye etti" diyorum. "Eşim aracılığıyla tanıştım. Bir gün sonra da ortadan kayboldu zaten, biliyorsun işte."

"Aylin bir avukat olarak burada da kadın sorunlarıyla çok ilgiliydi. Medyatik bir kişi olmasından ötürü herkes onu tanıyordu."

Doğru yolda olduğuma dair güçlü bir his var içimde. "Grupta onunla avukatlık ilişkisi dışında arkadaşlık kuran birileri olsaydı, bunu anlar mıydın?" diye soruyorum.

"Bizim grupta sirkülasyon oldukça fazladır" diyor. "Aylin, onu tanıdığımdan bu yana en az beş kadınla yakın temas kurdu ve dostluğu ilerletti. Bizzat şahit oldum. Kendine müşteri, yani müvekkil bulmaya çalışıyordu."

Onu büyük bir dikkatle dinlediğimi anlayınca, "Aylin'le niye bu kadar ilgilisin?" diye soruyor.

Tamamen meraktan olduğunu belirtiyorum hemen. "Olayı gazetede okudum, ansızın kaybolması ilgimi çekti" diyorum omuzlarımı silkip. Ben onu konuşturmaya çalışırken, o da sanki benim ağzımı arıyor.

"Aylin dışarıdan görüldüğü gibi biri değildi."

"Nasıl yani?"

“Kadınlara hayat kurtaran bir yardım meleği gibi yaklaşmasının nedeni eşcinsel olmasıydı. Evet, onlar için uğraşıp didiniyor, mahkemelerde cebelleşiyordu, ama hem para kazanıyor hem de bu vesileyle kendine yeni sevgililer buluyordu.”

Ulaş nereden biliyor bunları? Onu işkillendirmemek için başka bir şey söylemiyorum. Nişantaşı’ndan Osmanbey’e, sonra da Şişli’ye doğru yürüyoruz. Bana nerede oturduğumu sormadığı için Ulaş’ın inisiyatifine bırakıyorum gidişatı.

Ana caddenin arkasındaki izbe bir sokağa varınca, “Benim eve gel, çay içip iki lokma bir şeyler yiyelim istersen” diyor. “Konuşmamız yarım kalmasın.”

70’lerde yapılmış, yeşil betebe cepheli pis bir apartmandan içeri girip alt kata iniyoruz. Tek başına yaşadığı ve bir antikacıda tezgâhtarlık yaptığı dışında hakkında hiçbir şey bilmediğim Ulaş, salon ve mutfakta bulunduğu arka cephesi bahçeye açılan, evin tek yatak odasıysa yerin altında kalan izbe bir bodrum katında oturuyor. “Kirası ucuz diye burada kalıyorum” diyor. “Çok rutubet var, ama ne yapayım işte...”

Ulaş çay demlemek üzere mutfak kısmına geçtiğinde, önce bütün komşu binaların aydınlıklarının baktığı ve pencereden bozma bir kapıdan girilen küçük bahçeye, sonra da camekânlı büfenin üzerindeki fotoğraflara göz atıyorum.

En önde çok eskiden kalma bir aile fotoğrafı var. Anne-baba, abla ve beş yaşlarındaki Ulaş... A-a, anne kime benziyor? Yo, olamaz tabii, ama aradığım kadının tıpkısı hakikaten... Şu malûm kadının robot resmini andırıyor. Ablayla bizimki annelerine benziyorlar; aşağı doğru bakan ağlamaklı gözler, çıkık çene, kemerli burun...

“Ablan mı var senin?”

“Vardı, şimdi artık yok. Hiçbiri yaşamıyor. On beş yıl önce bir yangında hepsi öldüler, bir tek ben kurtuldum.”

“Başın sağ olsun.”

Sessize aldığım telefonum titreşiyor. Bizim kısımdan Gürbüz Komiser beni arıyor. Nöbetçi bu gece... Ev sahibinden izin isteyip –ona polis olduğumu çaktırmamak için– bahçeye çıkıyor ve telefonumu kapının önünde açıyorum.

Komiser, “Aylin Demir dosyasıyla ilgili yeni bir görgü tanığı

var, Anırcan" diyor. Her zamanki gibi alaycı. "Birazdan burada olacak. Sen de gel, sorguya katıl istersen. Tecrübe kazanırsın."

Tecrübeymiş... Kısa kesmek istediğim için ayrıntı sormuyorum. "Tamamdır âmirim" diyorum. "Şube'ye gelirim şimdi."

Komiser'e cinayeti aydınlatmak üzere olduğumu söylemedim tabii. Ne gerek var? Bu işlerde zamanlama önemlidir. Beklemesini bilecek, dereyi görmeden paçaları sıvamayacaksın. Kanıtları toplayıp cesedi de bulduğumda beni küçük görenlerin hepsi tutacaklar boruyu. Anırcan diyerek alay ettikleri Onurcan'ın kim olduğunu görecekler, hadi bakalım! Polisliğin sadece rütbe, kıdem ve tecrübeden ibaret olduğunu sananlar kıskançlıktan kuduracaklar.

Telefonu kapattıktan sonra, bahçe kapısının önünde flüoresan lâmba ile aydınlatılmış beton verandada durup etrafa bakınıyorum biraz. Kenardaki toprak yeni fidan dikilmiş –veya dikilecek– gibi kabartılmış. Bahçenin ortasındaysa kümbete benzer bir toprak kümesi var. Bir bahçıvan mı çalışmış, yoksa bizim Ulaş mı?

Pencerenin önüne dizilmiş büyük saksılardan birinin içindeki bahçe alet-edevatı dikkatimi çekiyor. Toprağı kazmaya yarayan sivri uçlu bir kamanın üzerinde pas lekelerine karışmış izler görüyorum. Verandanın üzerinde, ayağımın dibindeki kahverengi boya lekelerini fark edince damlacıklara yakından bakıyorum. Kan lekesine benziyorlar.

Bu akşam bütün olan biteni geri sarıp tekrardan düşünüyor ve olası senaryo gözümün önünde canlanıveriyor. Aylin'i öldürüp cesedini evin bahçesine gömmüş, evet, robot resimdeki kadın Ulaş besbelli... Peruk takmış, makyaj yapmış, elbise giymiş. Benzerlik çok açık, ama neden öldürmüştü onu?

Bu herif bir travesti canı ve güzel kadınları kıskançlıktan öldürüyor. Kim bilir daha kaç leşi var? Hayatın bahsettiği nimetlere sahip olmak isteyip de olamadığı için cazibeli kadınları hunharca öldürüyor. Bunlar kafayı bulunca her şeyi yaparlar; onların annelik duygularına, cinsel doyum ve yaşama sevinçlerine hiçbir zaman ulaşamayacakları için derin bir hınc duyarlar kadınlara karşı... Onlardan intikam almaya çalışırlar.

Seri katillerle ilgili bir kitapta okumuştum bütün bunları. Çay servisi yapıyor bizim hasta ruhlı katil. Eski bir eroïnmandan her şey beklenir. Kanepeye doğru yürürken elimi ceketimin içine sokup silâhımı kontrol etmem dikkatini çekiyor, tepsiyi sehpanın üzerine bırakıp ellerini havaya kaldırıyor. “Neyin peşindesin sen?!” diye soruyor. Serinkanlı davranmaya çalışıyorum, ama olmuyor. “Neden yaptın, neden öldürdün Aylin’i?!” diye bağıriyorum. “Onu kaçıırıp öldürdüğünü biliyorum, boşuna inkara yeltenme!”

Dağılıyor Ulaş. Eli ayağı zangır zangır titremeye başlıyor. “Aylin öldü mü? Eğer öyleyse ben katili değilim. Asla böyle bir şey yapmadım!”

Neden kadın kılığına girmiş olduğunu soruyorum. Aslında bir şüpheliye pat diye bunu sormak bir polis için çok acemice bir harekettir, katiyen yapılmaz. Akademide öğrenmiştik bunları... ama bizim kısımda böyle ağır hâdiselerle karşı karşıya pek kalınmaz ve üstelik bu işlerde yeniyim, biliyorsunuz işte...

Ulaş yaptıklarını inkâr etmeye kalkışınca iyice çuvallıyor, silâhımı çekip alnına dayıyorum. “Konus ulan! Neden öldürdün Aylin’i?”

Havaya kalkmış elleriyle kulaklarını kapatıp gözlerini sımsıkı yumuyor. “Yanıliyorsun!” diyor. “Ona sahte pasaport konusunda yardım ettim, bu işi yapan adamlara götürdüm onu. Vallahi de billâhi de sonrasını bilmiyorum.”

Kısa kestirip ayağı kalkmasını söylüyorum. “Yatak odana bir geçelim hele” diyorum. “Bakalım orada ne malzeme var?”

Önüme düşüyor, odanın ışığını yakıp içeri dalıyoruz. Hemen kapı girişinin sağındaki etajerin üzerinde tıpkı tanığın tarif ettiğı gibi kâküllu siyah peruk, yanında makyaj malzemeleri ve o gün giydiğı çizgili elbise duruyor. Daha ne olsun? Her şey apaçık ortada işte! Şerefsizin söyleyebileceğı tek kelime kaldı mı? Silahımı şakağına bastırıp sürterek, “Neden kadın kılığına girdin ulan?!” diye kükrüyorum. “Hötöröf müsün, ne boksun?”

Bin türlü bahane uyduruyor hıyarağası. “Aylin’i tanımayan yoktur bu çevrede” diyor. “Erkeklerle görüşmesi dikkat çekiyordu. Gazeteciler izliyorlardı onu ve ben...”

Ulaş'ı itekleyerek salona götürüyorum. "Kes palavrayı da gel hadi bahçeye çıkalım" diyorum. "Bakalım son kurbanının izlerini hatırlayabilecek misin?"

"Ne kurbanı?"

"Bayramda kestiğin kurbanı... Hadi fazla konuşma!"

Tıpış tıpış dediğimi yapıyor. Verandaya çıkınca, yerdeki kan izlerini, sonra da kanlı kamayı gösteriyorum ona. "Şu keseri al gel de cesede bir göz atalım. Bir bakalım yerinde duruyor mu?"

Ahh, salaklık parayla değil ki... Yalvara yakara bana derdini anlatmaya çalışan Ulaş'a kulaklarımı tıkayıp kapının yanındaki saksıyı işaret ediyorum. Kanlı kamayı, lekeleri, toprak kabartısını ve bahçede ne aradığımı sıralayınca işler kontrolden çıkıyor. Bahçe kapısının önündeki ışık öyle zayıf ki gölge oyununa benzer kıpırtıların içinde keseri kapıp üzerime saldırınca hiç duraksamadan basıyorum tetiğe.

Bum! Ulaş'ı iki kaşının arasından tek kurşunla vuruyor ve koro çalışmasını hepten sonlandırıyorum. Komşular pencerelere üşüşüp yaygara kopartırlarken telefonum bir kez daha zırıldıyor. Gürbüz âmirim beni yine arıyor. "Neredesin Anırcan?" diye soruyor telefonu açar açmaz.

"Yoldayım, geliyorum âmirim."

"Gelmene gerek kalmadı. Aylin Demir'i bulduk. Havaalanında birisi görmüş, ihbar etmiş onu. Sağ salım getirdik, içeride ifade veriyor."

Hıçkırıklarımı yutup sessizce ağlamaya başlıyorum. "Nasıl yani?"

"Londra'da sevgilisiyle buluşmuşlar. Bir kadınla evlenmiş, bu işler yasalmış orada. Fesuphanallah..."

"Anlamadım âmirim?"

Gürbüz Komiser gülüyor halime. "Oğlum, anlamanı beklemiyorum zaten" diyor. "Bunların işine akıl sır ermez. 'Balayında bizi kimse rahatsız etmesin' diyerekten bir otele kapanmışlar işte..."

Ayakta duramayıp alnındaki kara delikle verandada kanlar içinde yatan garibanın yanındaki tabureye çöküyorum. Telefonu kapatırken zangırdayan ellerimden kayıp yere düşüyor cihaz.

Ulaş can çekişiyor, bana bir şeyler söylemeye çalışıyor sanki. Gözleri kocaman açılmış, sağ elinde katlanıp rulo yapılmış bir dedikodu gazetesine yapışmış. Nabızı tamamen durunca eğilip elinden alıyorum. İlk sayfasındaki haberin başlığını yarım yamalak okuyorum:

“Kayıp Avukat’ın izine Londra’da rastlandı” yazıyor.

* * *

■ Ercan Akbay

Psikolojik gerilim romanlarıyla tanınan yazar 12 Şubat 1959’da İstanbul’da doğdu. Kadıköy Maarif Koleji ve İ.Ü. İşletme Fakültesi’nden mezun oldu. Turizm ve elektronik sektörlerindeki deneyimlerinin akabinde bir caz kulübü kurdu, sanat ürünleri ve tasarımla ilgili çeşitli işlerde çalıştı. 1996’da ilk kitabı Kuraldışı Öyküler’i ve 1997’de ilk romanı Erkekler Ağlamaz’ı yazdı. Bir polisiye film senaryosu olarak başladığı Tilki Tilki Saat Kaç 2006’da, Değirmenlere Karşı 2010’da, Ten Kokusu 2012’de, Fotoğrafçılar Kulübü 2015’te, Akılçelen 2016’da, Yağmurdan Önce 2019’da yayımlandı. Romanları dışında, öykü, makale ve senaryolar da yazan Ercan Akbay’ın gerçek suç hikâyeleri ve seri katiller üzerine araştırma ve incelemeleri çeşitli mecralardan okunabilir. Türkiye Polisiye Yazarları Birliği’nin kurucu üyelerinden biridir. Detektif proza